

Márffy és Marossyt halálra ítélték.

Márffynak nem kell kegyelem.

Budapest, december 13. A Markó-utcai törvényszék épülete körül már kor reggel meg erősített rendőrfőrajatok cirkáltak és az épületbe csak a legszigorubb igazoltatás után lehetett bejutni. A fő tárgyalási termet már az ítélet kihirdetése előtt zsúfoltáig megtöltötte a hallgatóság. A vádlottak közül 10 óra előtt Márffy, Marossyt és Szászt vezették fel a fegyveres fogházörök. 10 óra után pár perccel bevonul a bíróság, élén Langer elnökkel és csak ezután vezették be a többi vádlottat.

Kihirdetik az ítéletet

Az elnök ezután kihirdette a bíróság ítéletét.

A törvényszék Márffy Józsefet és Marossy Károlyt nyolc rendbeli gyilkosság büntetésével és több gyilkosság büntetésének a kísérletével, a fiatalok Radó Józsefet ugyanezen bűnök vétségében mondtatta ki bűnösnek az Erzsébetvárosi Körben elkövetett több halált és sebesülést okozó bombamerénylet miatt.

Horváth-Halasz Józsefet és Varga Ferencet bűnösnek mondtatta ki a bíróság több ember sérelmére elkövetett gyilkosság büntetésének kísérletében.

Marossy és Szász József mint tettesek, Márffy mint felbujtó bűnösök a gyilkosság büntetésének a kísérletében Rassay Károly és Miklós Andor ellen megkísérelt bombamerényletek miatt.

A bíróság ezért Márffy és Marossyt halálbüntetésre ítéli.

Szász Józsefet és Horváth-Halaszt 6 évi fegyházra mint fő- és 10 évi hivatalvesztésre mint mellékbüntetésre ítéli a bíróság.

Az ítélet indokolása.

Ezután az indokolás felolvasására került a sor. Mielőtt ezt megkezdték volna, az elnök figyelmezteti a hallgatókat, hogy annak felolvasása igen sok időt vesz igénybe és aki azt nem kívánja meghallgatni, az már most hagyja el a termet.

Az elnök kijelentésére többen elhagyják a fő tárgyalási termet.

Mielőtt az elnök az ítélet indokolását megkezdené, emelt hangon rá szól Márffyra, aki egyre nevelgél:

— Csodálom, hogy még ilyen komoly helyzetben is van kedve röhögni!

Majd Greisel táblabíró megkezdi az ítélet indokolásának felolvasását:

A nemzetvédelmi alakulatokra, mint a hadügyminiszter és más illetékes tanu vallomásaiból megállapítható, a bolsevizmus követő za-

Az elnök egymásután maga elé szöli a vádlottakat: Márffy, Marossyt, Szászt, Horváth-Halaszt, Vargát és Radót, akik a bírósági emelvény előtt sorba felállanak; mögöttük állottak a fegyveres fogházörök. Ifj. Drenka Béla vádlott nem jött meg a tárgyaláson, jelentkezett azonban helyette az édesanyja, aki kijelentette az elnöknek, hogy fia ma délelőtt 11 órakor érkezik a fővárosba. Az elnök ezután intézkedik, hogy megérkezése után azonnal eléje állítsák.

ság, a büntetésükből 8 hónapot a vizsgálati fogsággal kitöltöttnek vett a bíróság.

Varga Ferencet öt évi fegyházra és 10 évi hivatalvesztésre ítéli a bíróság és nála is nyolc hónapot vesz kitöltöttnek a büntetésből a vizsgálati fogsággal. Radó Józsefet 10 évi fegyházra ítéli a bíróság. A bíróság kötelezte a vádlottakat, hogy az összes bűnügyi költségeket megtérítsék.

Az ítélet kihirdetése után Márffy idegesen viselkedik és a halálítélet elhangzásakor idegesen nevet, úgy hogy a védők közül páran le is intik.

A bíróság Szász Józsefet nyolc rendbeli gyilkosság büntetésével és több rendbeli gyilkosság büntetésének a kísérletével, Márffy két rendbeli, Vargát és Marossyt két-két rendbeli gyilkosság büntetésének kísérletének vádjára alól, ifj. Drenka Bélát pedig a hatóság ellen elkövetett erőszak vádjára alól felmentette.

varos időkben szükség volt. Később azután, amikor nyugodtabbá váltak a viszonyok, ezek az alakulatok feleslegessé váltak és feloszlásukat a belügyminiszter el is rendelte. A IX. kerületi nemzetvédelmi országyban is csak Márffy fellépésével kezdődtek meg a bajok. Márffy kétes erkölcsű emberekkel vette körül magát, szinte felségjogokat vándikált magának s a bolsevizmus módszerével még vérbírósdogot is szervezett.

Azon állítólagos bántalmazások miatt, amelyek Márffy és társait a nyomozó közegek részéről érték volna, külön vizsgálat rendeltetett el, amely beigazolta, hogy a vádlottak vádaskodása alaptalan. Magasrangú rendőrségi közegek, az ügyészégi fogház vezetője és szakértők egyhangúlag azt vallották, hogy a vádlottakat bántalmazás nem érte és erre nézve

— Mert jobban kilátszik a kocsitra.

Ez olyan érv, hogy én nem tudom, mit lehet ez ellen vetni. Gondolom, abba nem hajlandó belemenni a város, hogy építessen Foerkkel Tápénak akkora templomot, amelyiknek a fala jobban kilátszon a kocsitra, mint az ó-torony lába. (Ámbár ráérne erre a derék falura három akkora templom is, mint a mostani.) Vagy azt mondja a város, hogy tegyék a táblát, ahová akarjátok, utóvégre is szent a szívetek szándéka és a tettek a templom, de akkor leveszem róla a kezemet és leköszönök a kegyuraságról. De azt hiszem, erre a megoldásra meg Tápé nem voksolna rá.

S hogy beszámoljak arról is, ami nem kerül bele a hivatalos jegyzőkönyvbe, valami vitás kérdés eldöntésére behozta a főúr a Dedek Crescens szép könyvét, a Szentek Életét, amely azért is nagyon hasznos könyv, mert a tartalom-mutatóból mindjárt kitanulhatja az ember, melyik foglalkozásnak ki a védőszentje.

— Ejnye, — azt mondja Berzenczey Domokos — megnézem már, ki a mérnökök védőszentje; jó azt tudni, mert nekünk sokszor szükségünk van rá.

— Ne bántsd, Domokos, — figyelmeztettem a főtanácsost —, jobb hinni, mint tudni!

De Berzenczey tudni akart és rövid kutatás után megállapította, hogy a mérnököknek nincs védőszentjük. A gépészekre és az építészekre egy kis jóakarattal még csak rá lehet fogni egy-két pátrónust, de a városi mérnököknek senki se fogja pártját odafönt. Ha csak Pillich Kálmán meg nem szánta őket azóta.

Ezt tartoztam meginni hálából azért, hogy Berzenczey barátom olyan nagyszerű lábzsákokról és bundákról gondoskodott a tápéi expedícióra, minek folytán határozottan merem állítani, hogy Tápén melegebb van, mint Szegeden.

rajtuk ütlegelési nyomok nem voltak felfedezhetők. A Márffy társaságához tartozó elfogult egyének vallomása, amely rendszerint szintén nem konkrét tényeken alakul, nem volt bizonyíthatóan tekinthető.

Megállapítja az indokolás, me' momentumok voltak azok, amelyek a nyomozást helyes irányba terelték. Ezek között kiemelkedően fontos Radó beismerő vallomása. Ezt Radó minden kénszerességgel alkalmazása nélkül, bűntudatának mardosó sulya alatt tette meg. E vallomásban pontosan leírja az Erzsébetvárosi merénylet színhelyét, időpontját, körülményeit s ezek között olyan tények is szerepelnek, amelyeket kitalálni nem lehetett s amelyeket a nyomozás később teljesen igazolt.

Majd részletesen ismerteti az indokolás az Erzsébetvárosi merénylet előkészületeinek lefolyását, majd egyenkint tárgyalja az egyes vád tárgyává tett bűncselekményeket.

A vádlottak előzetes összebeszélése.

(Körben 11 óra után néhány perccel megérkezik Drenka Béla vádlott s elfoglalja helyét. Nem sokkal utóbb Ulain Ferenc, Marossy védője is belép a terembe, de nem az ügyvédi pódiumon, hanem a közönség közt foglal helyet. Márffy roppant nyugtalannak látszik, a közönség körében keres baráti arcokat, majd a mennyezetre függeszti szeméit, mosolyog s néha szavakat mormol magában és láthatóan nagy megerőltetésre kerül, hogy nyugalmát megőrizze. A többi vádlott láthatóan az ítélet hatása alatt, sápadtan, szinte mozdulatlanul ül.)

Az ítélet megemlítése, hogy a vádlottak konok tagadásuk mellett nyílt vádaskodást kezdtek a fő tárgyaláson, még pedig teljes egyértelműséggel, úgy hogy szembeeszköz az összebeszélés jellege. Tekintélyrombolásra, a rendőrség kompromittálására való törekvésük egy előzetes megbeszélés jelenségét kétségtelennek mutatja.

Részletesen foglalkozik ezután az ítélet indokolása a korábbi beismerő vallomásokkal, rámutat a tömeges ténybeli adatokra s egyéb bizonyítékokra, amelyek a Radó-féle beismerő vallomás valódiságát erősítik meg.

Rövid szünet után az ítélet azon részének indokolását olvasták fel, amely a többi bombamerénylet eseteket tárgyalja, végül azzal a résszel foglalkozik, amely a vádlottaknak egyes vádak alól való felmentéséről szól. Kiemeli a vádlottak terhére jelentkező súlyosbító körülményeket, majd a gyér számban mutatkozó enyhítő körülményeket, melyek egybevetéséből a rendelkező részben megállapított büntetési tételek jelentkeznek kiszabandóknak.

A felebbezések.

A hatalmas indokolás felolvasása ezzel véget ért. Az elnök most az ügyész felé fordul, hogy tegye meg észrevételeit. Dolowschick királyi ügyész feláll és a következőket mondja:

— Az ítélet büntető részében megnyugszom, a felmentő rész ellen azonban felebbezek.

Kiszely védő akar most szólni, az elnök azonban így szól:

— Miután a szünetben a vádlottak már értekezhettek védőikkel, először őket illeti meg a szó. Márffy álljon elő.

Márffy: Még nem beszéltem védőmmel.

Az elnök: Márffy, akar felebbezni, vagy nem?

Márffy: Hát felebbezek!

Márffy sérteget.

Ezzel Márffy előrelép, kivesz a zsebéből egy cédulát és arról kezdi olvasni:

— Felebbezek először is azért, mert az itt-lévő tanács elfogult volt, másodszor azért, mert az itt-lévő tanács részrehajló volt...

Az elnök erőiesen csenget és közbevág:

— Ezért fegyelmi büntetéssel sújtom. Többet nem engedek meg magának. Megengedtem, hogy azt mondja, hogy elfogult volt a tanács, de azért a kijelentéséért, hogy részrehajló volt, megbüntettem.

Márffy: Felebbezek továbbá azért, mert engem az elnök ur ömlesztésge folyton terrorizált. Ismét erőiesen rácsenget az elnök:

— Rendreutasítom.

Márffy: Védekezésem nem engedie meg, ezenkívül az itt-lévő tanács megsértette az 1896: XXXVI. törvénycikket. Felebbezek azért végül, mert ártatlan vagyok.

Az elnök: A fegyelmi büntetést majd közölni fogom.

hiteles szegedvidéki templom-maradvány.)

Mikor tegnap hivatalosan föltekintettük a templomablakot a tápéi jegyző ural, meg a plébános ural, hamarosan meghoztuk az ítéletet. A templomhajó oldalához, ahol az oldalbejárat van, oda van toldva valami féltetejű guliba, amit pipagyujtónak hív a tápéi nemzet s amibe elfér vagy öt ember. Ha ezt lebontják — és le kell bontani már csak azért is, hogy ne formátlanítsa el tovább a templom képét — akkor olyan falfelület szabadul fel, szemben a plébániával és a főútonallal, hogy az mindenkit kielégíthet.

A tápéi népet azonban nem elégíti ki. Ahogy egy kicsit bementünk meledelni a paplakba, egy négytagú deputáció tolmácsolta előtünk a falu közakarátát, hogy igenis csak ott legyen a tábla, ahol ők kinézték neki a helyet. A főúr kijelentette, hogy az eklézsia egy a faluval, ő nem szegül ellene a hívei akaratának.

Fölkértük a négy embert, világosítsák föl a falut, hogy ha lebontják a pipagyujtót, szebb hely lesz ott az emlékeknek, mint a torony tövében, amit meg kell hagyni a maga eredetiségében és büszkének kell rá lenni, hogy Tápénak olyanja is van, amilyenje Szegednek nincs.

— Nézzék, emberek, — kapacitáltam én is a szószólókat, — nem szabad az ilyen tisztes régiséget a maga formájából kivenni. Olyan volna a Mátyás király tornyán az új márványkö, mintha valamelyik öregapónak az unokája csipkés partelíjét kötnek az álla alá.

Nem ért az semmit. Még a törvényre való hivatkozás se használt, amely nem engedi meg a műemlékek megbolygatását. A tribunus plebis-ek azt erősítették, hogy ők felelősek a népnek és a népköti magát ahhoz a helyhez, amit ő kiválasztott.

— De hát mondják már meg, az Isten szentelje meg magukat, mivel különb hely a torony lába a templom oldalánál?